

gjøre til Gjenstand for sin Betragtning, det er nemlig, hvad der bliver den nødvendige Følge af, at Rigsdagen, som vi vel Alle haabe, afflaaer at bevilge disse Summer. Den ene nødvendige Følge deraf er naturligtvis en Rigsretsaction strax. Naar vi overveie, om vi skulle bevilge eller afflaae Pengene, saa maae vi ogsaa tænke paa de nødvendige Følger heraf, og en Rigsretsaction, jeg gjentager det, er en aldeles nødvendig Følge af Rigsdagens Afslag, thi der er vel Ingen, der kan ville opstille den Theorie, at man først skulde behøve at afvente, hvorvidt Lands th inget ogsaa vil afflaae disse Penge; der er naturligtvis Ingen, der kan tænke paa . . . .

Formanden: Jeg skulde dog bede den ærede Taler om ikke at komme ind paa Discussionen om en Rigsretsaction. Det ligger ikke for nu.

Rimestad: Jeg vilde heller ikke gaae ind derpaa; men jeg vilde blot vise, at det var et Moment, man maatte tage i Betragtning.

Formanden: Ja, jeg maa dog i saa Fald bede den ærede Taler at gjøre det ganske i Forbigaaende, for ikke nu at bringe en Discussion ind om denne Sag paa et Sted, hvor den aldeles ikke hører hjemme.

Rimestad: Jeg skal altsaa kun gjentage det, som jeg ikke troer er stridende mod Regulativet, at vi vel bør stille os for Die, naar vi betænke, om vi ville bevilge eller afflaae Tillægsbevillingen, at en aldeles nødvendig Følge af Afslaget er en Rigsretsaction, og en Rigsretsaction strax. Jeg vil føie til, da det ikke her er tilladt at gaae nærmere ind paa Udviklingen af denne Sag, og da jeg haaber paa et andet Stadium at kunne komme tilbage dertil, at jeg ikke troer, at det danske Folkething vil undlade at afflaae disse Summer, fordi det indseer, at en Rigsretsactions øieblikkelige Anlæggelse er en aldeles nødvendig Følge af dette Afslag. Jeg troer, at den danske Rigsdag netop derfor snarere vil gjøre end undlade dette.

Dinesen: Der er en Deel af Forsamlingen, et Mindretal, hvortil jeg hører, som har formeent, at der var Grunde, som ikke vare aldeles forkastelige, der kunde forsvare Rustningerne. Her er kun fremstillet to Tilfælde, nemlig, at man enten iagttog en streng Neutralitet, som gif ud paa at ruste sig for at forsvare sig til det Yderste, eller ogsaa at ligge aldeles ubevæbne. Jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at midt herimellem ligger et tredje Tilfælde, at ruste sig paa en Maade, hvorved man sikker sig for en OVERRUMPLING, et coup de main paa de vigtigste Punkter, som ligge mellem de krigsførende Magter. Med denne Tanke for Die er det, at vi have troet, at man ved den Situation, som fandt Sted i 1854, kunde tænke sig, at slige Rustninger kunde være hensigtsmæssige, ja, endog nødvendige. Det er jo ogsaa ved de Oplysninger, der ere fremkomne, antydet, at et saadant Forlangende udtrykkeligt har været stillet til os fra de krigsførende Magters Side, navnlig fra Bestmagternes Side, og det var vistnok i begge de krigsførende Magters Interesse, at de vigtigste strategiske Punkter i dette neutrale Land, der ligger midt imellem de stridende Magter, ikke laae aldeles aabne, saa at de kunde blive tagne ved en OVERRUMPLING eller et coup de main. Med denne Anskuelse for Die er det, at vi have fundet, at der var en ret god Mening i at foretage nogle Rustninger.

Grundtvig: Ja, hvad vi hørte af den sidste Taler, behøver vistnok ingen Gjendrivelse, det gjendriver sig selv. Jeg mener, at det er et Bispørgsmaal, som egentlig hverken gjør fra eller til, om disse Udrustninger vare politiske enten hensigtsmæssige eller nødvendige; thi det er der jo her slet ikke Spørgsmaal om. Spørgsmaalet er her, om det afgaaede Ministerium paa nogen Maade kan være undskyldt eller forsvaret for dets Fremgangsmaade, vittterligt og forsætligt at have forbigaaet Rigsdagen. Dette er Spørgsmaalet, og da dette Spørgsmaal ligger saa klart for mig, saa modfattede jeg mig ogsaa i selve Committeeen at forlange Oplysninger af de afgaaede Ministre, fordi jeg vidste, og det vidste vi jo Alle, at de ikke kunde give nogen Oplysning, som